

Ніколи не пробачимо загарбницьку орду
За долі покалічені, за сльози і біду.

Л. Кибалка

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 39 (14451), 25 ВЕРЕСНЯ 2026 р. Роздрібна ціна 10 грн. 00 коп.

Захист, шана та дія

У бібліотеці-філії № 5, що на масиві Незалежності, в межах IV Тижня громадянського суспільства, що, зокрема, має на меті підтримку громадських ініціатив та посилення взаємодії між громадянами, владою і громадськими організаціями, в форматі відвертого й конструктивного діалогу відбувся круглий стіл «Захист ветеранів та культура вшанування: виклики сьогодення». Подія об'єднала правозахисників ГО «Правова єдність», фахівців «Ветеранського простору», представників ГО «Небесні янголи», військових, студентів-юристів БНАУ, освітян та бібліотекарів.

Однією з ключових тем обговорення під час заходу стали права та соціальні гарантії військово-службовців і ветеранів. Учасники говорили про те, наскільки ефективно працюють передбачені законодавством механізми захисту прав захисників в умовах воєнного стану, а також про практичні аспекти повернення ветеранів до цивільного життя.

Після представлення гостей та окреслення цілей дискусії натхненного старту роботі додала голова ГО «Правова єдність», запропонувавши учасникам інтерактивні мотиваційні картки для фокусування на головних завданнях.

Обговорення охопило два потужні блоки. **Блок 1. Права та соціальні гарантії захисників.** У ньому учасники проаналізували юридичні проблеми, ВЛК та соціальну адаптацію воїнів. Студенти БНАУ порушили важливу тему психологічної готовності суспільства до спілкування з ветеранами та запропонували впроваджувати тренінги з етики комунікації.

Блок 2. Культура пам'яті та хвилина мовчання. Тут присутні обговорили неформальне вшанування героїв о 9:00 та підтримку родин полонених і зниклих безвісти. Представники «Ветеранського

простору» та ГО «Правова єдність» поділилися практичним досвідом індивідуального супроводу ветеранів і родин військових, наголосивши на важливості безперешкодного доступу до безоплатної правової допомоги. У свою чергу, самі військові та ветерани відверто розповіли про виклики, з якими стикаються під час повернення до цивільного життя, та запропонували конкретні кроки для спрощення адміністративних процедур.

Бібліотекарі розповіли про власний досвід: щоденне проведення хвилини мовчання в бібліотеках, створення безпечного простору для спілкування з військовими та їхніми рідними, а також проведення літературних вечорів із військовими поетами та прозаїками. Серед нових ініціатив книгозбірень – робота в просвітницьких проектах.

Круглий стіл довів, що білоцерківська громада готова діяти спільно. Дякуємо всім учасникам за відкритість і небайдужість! Єднаємо зусилля задля підтримки наших захисників та гідного вшанування пам'яті Героїв!

Майя БОЖЕНКО,

провідний бібліотекар книгозбірні № 5

Це моєї України сини

На тлі агонії московської імперії все більш голосними стають огидні закиди на адресу України, яка щодня спливає кров'ю, спродуковані радикальними силами наших інших, західних, сусідів. Стає ще більш тривожно, але це викликає й обґрунтовану злість: чи не боїтеся ви, панове крикуни, що все оте смертельне залізо, яке своїми грудьми стримує Україна, за вашого активного протистояння її підтримці полетить прямісінько на вас? Нерозумні... Що тут ще сказати? В той же час наші захисники гинуть. За спокій і самостійність своєї країни. Але не тільки!

Днями громада попрощалася з солдатом **Яном Вікторовичем ЗАЛЕВСЬКИМ**, 50-річним кулеметником механізованого батальйону військової частини А 4990. Він загинув 13 вересня під час виконання бойового завдання в районі Кізомис Херсонської області.

Наш земляк, майор поліції **Андрій Володимирович БАЛИЦЬКИЙ** (1991 року народження), загинув 14 вересня, потрапивши під ураження БпЛА, перебуваючи у Краматорську Донецької області та виконуючи службові обов'язки, бойові розпорядження, пов'язані із забезпеченням національної безпеки й оборони, відсічі та стримування збройної агресії рф проти України.

Поріг вічності переступив солдат **Сергій Сергійович ГАЦЕНКО**, 31-річний військово-службовець роти матеріального забезпечення військової частини А 1819. Боець помер 18 вересня в Миколаєві.

НАШІ ВОЇНИ МУЖНЬО
ВИКОНАЛИ СВІЙ СИНІВСЬКИЙ
ОБОВ'ЯЗОК. ДОЗЕМНИЙ ЇМ УКЛІН
ТА ВІЧНА ВСЕНАРОДНА ПАМ'ЯТЬ.

За кожною світлиною – людина.
За кожним ім'ям – родина.
За кожним прапором – надія.

В Білій Церкві знову відбулася мирна акція «Не мовчи! Полон вбиває» на підтримку українських захисників, які перебувають у ворожому полоні або вважаються зниклими безвісти.

Далі – на стор. 2

«Всі мої героїні – це люди, які беруть на себе відповідальність»

Коли від осені з її очікуваними похолоданнями й дощами та додатковими тривожними передчуттями на тлі важкої війни вже не вдається відмахнутися, на допомогу приходять ще такі свіжі й по-серпневому теплі зустрічі, які люб'язно нам запропонував чудовий проект книгообміну «Книжкова площа», що відбувся в Білій Церкві цього року вперше. Серед зіркових гостей свята була й багатьма любима письменниця, лауреатка Шевченківської премії, авторка «Книги року ВВС-2019», перекладачка, редакторка, волонтерка, чарівна жінка, мама трьох дітей **ТАМАРА ГОРІХА ЗЕРНЯ**. Авторка трьох відомих, цікавих і захопливих романів, зараз вона пише нову книжку. Крім того, навчається в Києво-Могилянській академії на магістра з психології (фокусується на проживанні людьми великого стресу, на їхньому житті після втрат і травм). А ще буде дім. І не де-небудь, а в Білоцерківському районі! Тож ми маємо тепер ще одну видатну землячку. Жінку-письменницю, яка наголошує на тому, що українське жіноцтво мусить гуртуватися, а в такі складні часи, які ми переживаємо зараз, – особливо. Адже в нас закладена потужна життєствердна сила. Про цю та свою особисту місію; про війну; про те, чому необхідно всім, хто вміє і може писати, братися без сумнівів за цю роботу; про свої, часом пророчі, книжки та про інші важливі речі Тамара Горіха Зерня розповіла під час розмови зі своєю видавчицею, засновницею та очільницею українського видавництва «Білка» Іриною Білоцерковською.

– Якщо говорити в ретроспективі про твої 3 книжки – «Доця», «Принцип втручання», «Шептуха» – то видається, що йдеться про ретроспективу війни, яка триває в Україні, про наше проживання війни, певне звикання до неї. Як ти ставишся до того, що твої романи є ретроспективою сучасної української історії?

– Абсолютно нормально. Це та роль, яку я сама для себе визначила: хтось має вести літопис того, що з нами відбувається, і як можна швидше фіксувати наш настрій у той чи інший момент. Аби люди, які прийдуть потім,

або ми самі через роки могли згадати, зрозуміти нас теперішніх, логіку того, що відбувається в Україні.

Я люблю історію, я її багато читала, вчила. Я пам'ятаю, як ми свого часу вчили епоху визвольних змагань, початок 20 століття, і як складно було розібратись, як жили люди, чому вчинили так чи інакше. Нам бракувало художньої літератури про цей час. Тому що наших авторів порозстрілювали. Нам майже не лишилося великих романів. І наслідки цієї прогалини ми досі відчуваємо. В мене відчуття, що ми проходимо ті ж випробуван-

ня, але не маємо на що опертися, в нас немає досвіду, проговореного й осмисленого тими, хто його прожив.

Тому я собі подумала: якщо нам уже мимоволі випало жити в епоху таких страшних історичних змін, то все, що ми можемо зараз зробити, крім того, щоб постаратися вижити, – запам'ятати, записати й перетравити наш персональний досвід в художній. І я це намагаюся робити. І щодо того, що мої героїні подорожують із книги в книгу. Кожна з них насамперед – жінка, яка живе в Україні в наш час. Це вже те, що нас єднає, що є спільним – цей наш досвід. І другий момент – всі мої героїні – це люди, які беруть на себе відповідальність і намагаються щось робити. Не просто сидіти і страждати. Вони з того, що є, намагаються створити щось інше, щось змінити довкола себе. Мені було б складно зараз написати книгу про людину, яка просто рефлексує, страждає, плаче, занурюється в безодню депресії та розчиняється в цьому.

Продовження – на стор. 2

«Всі мої героїні – це люди, які беруть на себе відповідальність»

– Дуже часто я раджу читачам починати знайомитися з книжками нашого видавництва з «Доці» – цієї унікальної книги. Вона спочатку отримала звання «Книги року ВВС-2019», а потім, 2022 року, – і Шевченківську премію. Дуже примітна ситуація: тоді, у 2022-му, ми з Томою якраз сиділи на волонтерському складі чоловічого монастиря в Києві, коли їй надійшла інформація, що вона стала лауреаткою цієї престижної нагороди. При тому, що це була твоя дебютна книга. Як ти думаєш, з точки зору й авторки, і людини, яка говорить про цю книжку вже з 2018 року, в чому її феномен? Чим саме вона так зачепила й читачів, і літературознавців? До речі, перша презентація «Доці» була у Львові, а модерувала її Оксана Забужко.

Книжка увійшла у двадцятку книжок української Незалежності, перекладена багатьма мовами, за нею створені 5 спектаклів. Тож у чому її особливість, на твою думку?

– Я дуже вдячна за те, як цю книгу підхопили читачі. «Доця» має найбільше «рекламних агентів» серед людей. У мене таке враження, що кожен, хто прочитав книжку, потім її комусь порекомендував чи подарував. Вона ходить по руках, її крадуть з бібліотек, за нею стоять черги. І мені це дуже приємно.

Коли я її писала, звісно, що не розраховувала на це все. Проблема дебютної книжки в тому, що ти не знаєш, чи вона комусь сподобається, крім тебе. Ти орієнтуєшся тільки на власний смак, на свою совість, емоцію. Я знаю, що я не схалтурила, вклала все, що мала в душі на той час. Мені ця книга далася важко, я над нею працювала довго, присіплю, вдумливо. Я щаслива, що книгу сприйняли і досі сприймають. Більше того, я дуже рада, що її читає молодь: старші школярі, студенти, підлітки, які взагалі нічого не читають.

Коли ми видали «Принцип втручання», ця книга загалом не отримала такого відгуку, бо була видана під час ковіду. І мені дуже шкода. По-перше, це класний, трохи містичний детектив. По-друге, там дивовижної сили характеру жінки. Ти в цій книзі ввела таке поняття, як жінка з дірою в грудях. І, на жаль, з початку великого вторгнення ми знайомимося зі все більшою кількістю таких людей. Вони переживають втрати, і насамперед – на війні. Передбачаючи, очевидно, такі події, ти прописала певний алгоритм того, як може людина в жорсткому стані знайти підтримку і вийти з цього. І головний елемент цього алгоритму – люди поруч. Люди, яким не байдуже, які сповідають принцип втручання. Як ти відчуваєш, як ця книга зараз проживає своє життя? І взагалі, ти якось передбачаєш все, що має бути попереду?

– «Принцип втручання» я писала в нашому селі. Це самий кордон Сумщини, найбільш райське місце на землі – там народилася моя мама. Туди ми переїхали з ковідного Києва з усіма його заборонами, й протягом майже року, що там просиділа, я написала книжку. Мені здавалось дуже важливим писати про час, коли країна розділилася на дві частини: маленьку – тих, хто воявав і бачив війну на Донеччині й Луганщині, ветеранів, біженців, і значно більшу частину – людей, які були втомлені від війни, вимагали негайного її завершення будь-яким способом, голосували за те, що треба перестати стріляти. Але навіть не в тому проблема була, а в тому, що почалася кампанія зі спалювання, приниження, демонізації ветеранів і військових. Слово «АТОшник» потихеньку почало перетворюватися на лайливе. Мене це дуже сильно тривожило. І я ці думки вклала в роман. Максимально описала цей конфлікт, поділилася своїми міркуваннями. Потім, уже після виходу цієї книжки, після великого вторгнення, до мене підходили люди, зачитували цілими абзацами й говорили: «Звідки ви це знали?». А для мене це не є якимось виявом магічних здібностей. Це знання історії, вміння аналізувати те, що бачиш навколо, і робити висновки та уявляти, як воно, скоріше за все, відбувається.

На всіх презентаціях «Принципу втручання» ми говорили не тільки про літературу, а й про війну, росію, Україну, Донеччину, окупацію. Я казала, що це не кінець, росія не зупиниться, а ми повинні бути готові й ефективно використовувати кожен день і кожен тиждень, який у нас є, щоб підготуватися до великої війни. Але, і я тепер дуже добре розумію

Кассандру, нам ніхто не вірив. Людей це дратувало, не подобалося. Але це була частина нашого внутрішнього обов'язку, певної місії. Мені здається, що людина, яка пише, повинна користуватися кожною нагодою, щоб говорити важливі для суспільства речі.

– І ось стається вторгнення й ти пишеш «Шептуху». Роман, який дуже багато жінок порівнюють з теплою ковдрою. Дивно, бо навколо нас побільшало драматичних історій, втрат, страждань. А ти пишеш на диво теплий, трохи магічний роман про жінку та її внутрішню бесіду з самою собою, її внутрішній вибір. Чому такий напрямок?

– Мені здається, нам необхідно потихеньку усвідомлювати, що ми заходимо в час дуже затяжного марафону. Навіть ті жінки, які були поставили життя «на

паузу» і зайнялися винятково воєнною темою, волонтерством, зрозуміли, що це частина нашого життя, іншого, запасного, не буде. В цих умовах ми маємо проживати своє краще життя. І я вважаю, що час від часу потрібно проводити певний аудит, дивитися, що у нас «на руках», які «карти». Жінка має розуміти, що в неї є – по здоров'ю, стосунках, оточенню, по грошах, нерухомості, по дітях, образах – на матір, на батька, інших людей, по мріях, по темпу життя, по тому, як буде далі жити, по зовнішності. Й не ображатися на своє зображення в дзеркалі, а подивитися на нього з інтересом, уважно, роздивитися кожну зморщечку, кожну волосинку. І прийняти це. Побачити в глибині дзеркала очі тієї дитини, яка була 40, і 50, і більше років тому, але зрозуміти, що є ще й тіло, яке виросло, постаріло, змінилося. І бути вдячною йому за те. От моя книга – власне, про це, про зрілу жінку, яка в один момент під впливом обставин вимушено проводить цей аудит. Чесно визнає свої помилки. Але ця душевна робота не депресивна, не така, після якої вже треба писати заповіт і лягати помирати. Вона допомагає зібратися, краще оцінити те, що є, і йти далі. Ця книга про те, що в кожній з нас є можливість щось робити далі. Це перший момент. А другий – сама ідея, що в жінки може бути свій простір, свій дім, хай навіть малесенький, без зручностей, просто місце, де тебе ніхто не чіпатиме, де ти можеш замкнути двері, повісити зовні оголошення, як це зробила моя героїня, що їй нікого не треба і «йдіть геть», і що вона зайнята тим, що думає, і не ваша справа, про що. У кожній жінки має бути така можливість.

А ще, коли я підписую книжки, часто пишу, що вірю в силу жіночої дружби. Що жінка жінці – підтримка. Й це стратегія нашого виживання – заводити собі подруг, раз на місяць виходити кудись на каву і хоча би знати, що відбувається в житті одна одної й нести спільну відповідальність одна за одну. Після вторгнення з'ясувалося, що жінок і дітей рятують жінки. Ми пережили наочну демонстрацію того, наскільки це потужна сила. Я б хотіла, щоб жінки в Україні й далі трималися одна одної та відчували свою силу і свій потенціал. До речі, коли ми презентували книжку в Польщі, я з'ясувала, що в польській мові немає слова «жіноцтво».

– Поговоримо про інші твої іпостасі в літературному світі. Ти – це й редакторка багатьох наших книжок, перекладачка в інших видавництвах. Є в тебе розуміння, куди рухається наша література, книжковий ринок, як це впливає на суспільство?

– Мені здається, що ми як суспільство дуже швидко ми темпами дорослішаємо. Ми доросли до того, що усвідомили: в людей різні смаки. І немає потреби ділити книги на «високу» і «низьку» полицю. Одна й та сама людина може сьогодні читати книги просто для розваги, приміром, детективи, любовні романи, а через кілька днів – драму, мемуари, філософію, експериментальну прозу, читати і вчити напам'ять поезію. Для мене важливо, щоб усі ці жанри були представлені українською мовою, щоб не було російських видань, перекладеної російської літератури. Я завжди кажу, що російські достояння шкідливі для психіки. То ж не світова класика – то зброя нездорової імперії, що була засобом впровадження її ідеології.

Я перекладаю й розважальну літературу, і серйозну класику. Наприклад, «Орландо» Вірджинії Вулф, твори сестер Бронте. Часто це проза, яка взагалі не перекладася в Україні. Це важка робота. Але я відчуваю свою відповідальність – наші бібліотечні полиці мають бути заповнені книгами українською мовою.

Із вдячністю та інтересом слухала і записала
Валентина ХРАБУСТ

Є миті, коли слова зайві. Коли достатньо музики, щирої усмішки, українського прапора і людей, які всім серцем люблять свою землю. Саме такою особливою миттю став патріотичний флешмоб «МИ – УКРАЇНЦІ», який КУ БМР «Територіальний центр надання соціальних послуг ім. Петра Новотні» провів біля центрального входу до парку ім. Тараса Шевченка. Цього року він був присвячений одразу трьом важливим для кожного українця подіям – Дню Державного Прапора України, Дню Незалежності України та Дню нашого рідного міста, якому виповнилося 994 роки.

Ми – українці: серця, що б'ються в унісон

Флешмоб відбувся вже четвертий рік поспіль, продовжуючи патріотичну ініціативу директорки Терцентру Ірини Доги.

Головними героями святкового дійства стали учасники танцювального колективу Терцентру «Вінтаж». Їхній середній вік – понад 65 років, а найстарший учасник – 83. Та коли вони вийшли на майданчик, здавалося, що цифри в паспорті просто перестали існувати.

У кожному русі – любов. У кожній усмішці – сила. У кожному погляді – гордість за Україну та рідну Білу Церкву.

Цей виступ став подарунком нашим захисникам і захисницям, які боронять Україну, та всім українцям, де б вони сьогодні не були. Подарунок, у якому – наша вдячність, наша незламність і любов до рідної землі.

Ми хотіли нагадати просту, але надзвичайно важливу істину: життя триває. Навіть у час війни ми повинні знаходити приводи для радості, берегти близьких, цінувати кожну світлу мить, підтримувати одне одного і не дозволяти ворогу забрати у нас найцінніше – здатність любити, мріяти й радіти життю.

А ще цей флешмоб був про наше місто. Про Білу Церкву – давню й прекрасну, сильну та нескорену. Про її вулиці, парки, людей і традиції. Про місто, яке ми любимо не лише тому, що тут живемо, а тому, що тут – наш дім, наша пам'ять, наші найдорожчі люди.

І нехай над Білою Церквою й над усією Україною завжди майорить синьо-жовтий прапор. Нехай наші серця б'ються в унісон – за Україну, за Перемогу, за життя і за наше рідне місто!

За інф. Терцентру

За кожною світлиною – людина. За кожним ім'ям – родина. За кожним прапором – надія.

Члени родин захисників та небайдужі мешканці вийшли на центральну вулицю, тримаючи в руках плакати зі словами підтримки, світлини своїх Героїв та українські прапори.

Співорганізаторка спільноти родин зниклих безвісти, полонених та полеглих військовослужбовців Леся Крижешевська розповіла, що особливим символом акції стали Прапори Надії: чорно-білий – символ українських захисників, які перебувають у полоні, та чорно-синій – символ тих, хто зник безвісти.

«За кожною світлиною – людина. За кожним ім'ям – родина, яка чекає. За кожним прапором – надія. Ми виходимо не заради акції. Ми виходимо заради тих, хто сьогодні не може вийти сам. Поки хоча б один український захисник залишається в полоні або в невідомості, ми не маємо права мовчати. Ми будемо нагадувати. Будемо говорити. Будемо виходити. Не мовчи! Полон вбиває! Поверніть наших захисників додому!» – закликають учасники акції.

Біла Церква на карті європейської дружби

італійської Івреа, данського Віборга та японського Наруто. Серед учасників почесне місце займала і Біла Церква.

▲ Делегація Білоцерківської міської територіальної громади на чолі із заступником міського голови Василем Морським організувала окремий виставковий стенд, який відвідали жителі та гості Люнебурга. Присутні мали можливість ознайомитися з історією громади, її культурними традиціями, туристичним потенціалом та сучасним життям. Історією та культурою громади цікавилися не лише офіційні гості фестивалю, а й місцеві жителі Люнебурга, які охоче зупинялися біля стенда, розглядали виставкові матеріали та розпитували про місто.

▲ Під час фестивалю представники міст-партнерів мали змогу обмінятися досвідом та обговорити перспективи подальшої співпраці.

▲ Білоцерківська міська територіальна громада продовжує залишатися активним учасником міжнародної партнерської мережі, представляючи Україну на міжнародному рівні.

Катерина ШРАМ,

студентка ЛНУ ім. Івана Франка, за матеріалами з відкритих джерел

▲ Біла Церква продовжує зміцнювати зв'язки з Європою, активно знайомити та прославляти наше місто за кордоном. На початку вересня історична ринкова площа німецького міста Люнебург стала майданчиком для проведення фестивалю міст-партнерів під гаслом «Наші міста-партнери – історично пов'язані та жваво об'єднані мережею». Захід було організовано у форматі «Кафе мережі міст», де учасники мали змогу презентувати свою культуру, традиції та сучасне життя.

▲ У фестивалі взяли участь представники міст-партнерів Люнебурга: Кетена, Кульмбаха, французького Кламара, естонського Тарту, англійського Скаторпа,

Втрачене свідоцтво про повну загальну середню освіту, серія КХ, № 56516399, та додаток до нього, серія АУ, № 891321, видані 18 червня 2026 року Білоцерківським академічним ліцеєм «Вектор»-гімназією № 18 Білоцерківської міської ради Київської області на ім'я Павлишинець Макар Васильович, ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ.
Втрачене посвідчення дитини з багатодітної сім'ї, серія ДВ, № 038290, видане на ім'я Березовська Богдана Олександрівна, 29.09.2017 року народження, ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ.
Втрачений атестат про повну загальну середню освіту, серія КХ, № 49168000, та додаток до нього, видані Державним навчальним закладом «Сквирське вище професійне училище» 23.06.2016 року на ім'я Гребінник Віктор Сергійович, ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ.
Втрачене посвідчення дитини з багатодітної сім'ї, серія ДБ, № 506481, видане Фастівською районною державною адміністрацією 25.04.2019 р. на ім'я Смаглюк Даша Євгенівна, ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ.
Втрачене свідоцтво № 20377 про право власності на житло, квартиру 127, за адресою: Київська обл., м. Біла Церква, вул. Комсомольська, 47, видане 21 листопада 1997 р. на Верещак Віру Антонівну, Верещак Марину Олександрівну, Самойленко Олену Андріївну, Самойленко Аліну Олександрівну, ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ.
Втрачений дублікат свідоцтва № 15326 про право власності на житло за адресою: Київська область, м. Біла Церква, вул. Славина, буд. 48, кв. 114, видане на Шлюшкіна Сергія Васильовича, Шлюшкіну Наталію Федорівну, Шлюшкіна Олександра Сергійовича, ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ.
Втрачене посвідчення інваліда війни 3 групи, серія Б, № 020464, від 19.01.2018 р., видане Управлінням соціального захисту населення Білоцерківської міської ради на ім'я Товстограй Володимир Миколайович, ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ.
Втрачений диплом, № 968123, виданий Білоцерківським середнім професійно-технічним училищем № 5 ім. П.Р. Поповича 30.06.1989 р. на ім'я Шевченка Сергія Тарасовича, ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ.

НАТЯЖНІ СТЕЛІ

Замір безкоштовний.

Монтаж — один день.

Гарантія — 15 років.

068-155-8-122

КУПУЄМО ТА БЕРЕМО В ОРЕНДУ ЗЕМЛЮ (ПАЇ).

ДОРОГО. НАДІЙНО. ШВИДКО.

ТЕЛЕФОН: 068-399-78-72.

Що варто знати про житлову субсидію

ЗА ЯКИХ УМОВ ЖИТЛОВА СУБСИДІЯ НЕ ПРИЗНАЧАЄТЬСЯ:

● загальна площа житла більша ніж 130 кв. метрів – для квартир у багатоквартирному будинку, 230 кв. метрів – для індивідуальних будинків (крім житлових приміщень дитячих будинків сімейного типу, прийомних сімей, багатодітних сімей, сімей, у яких на початок місяця, з якого призначається субсидія, проживають троє і більше дітей, з урахуванням тих, над якими встановлено опіку чи піклування, а також за винятком житлових приміщень (будинків), на які оформлено два і більше окремі особові рахунки, за умови, що загальна площа частини житлового приміщення кожного домогосподарства, на яку призначається субсидія, не перевищує 130 кв. метрів для квартири, 230 кв. метрів для індивідуального будинку, а також житлових приміщень, якими забезпечено за рахунок державного чи місцевого бюджету осіб з інвалідністю з ураженнями опорно-рухового апарату, які пересуваються на візках);

● будь-хто зі складу домогосподарства або член сім'ї особи зі складу домогосподарства протягом 12 місяців перед призначенням житлової субсидії здійснив операцію на суму, більшу ніж 100 тис. грн, а саме: купівлю земельної ділянки, квартири (будинку), іншого нерухомого майна, транспортного засобу (механізму), цінних паперів та інших фінансових інструментів, віртуальних активів, будівельних матеріалів, інших товарів довгострокового вжитку; оплату (одно-разову) будь-яких робіт або послуг (крім медичних, освітніх та житлово-комунальних послуг згідно із соціальною нормою житла).

Водночас житлові субсидії призначаються, якщо квартиру (будинок) було куплено протягом шести місяців після продажу іншої квартири (будинку), що були єдиним житловим приміщенням у власності людини, на підставі підтвердних документів, і доходи від такого продажу не враховуються у сукупний дохід домогосподарства;

● будь-хто зі складу домогосподарства або член сім'ї особи зі складу домогосподарства на 1 число місяця, з якого призначається житлова субсидія, має у власності більше ніж одне житлове приміщення (квартиру, будинок), крім житлових приміщень у гуртожитках;

● на 1 число місяця, з якого призначається житлова субсидія, має на депозитному банківському рахунку (рахунках) наявні кошти в сумі, що перевищують 100 тис. грн, або облігації внутрішньої державної позики на загальну суму, що перевищує 100 тис. грн;

● у власності є транспортний засіб, що підлягає реєстрації в установленому законодавством порядку, з року випуску якого минуло менше ніж 5 років (крім мопеда і причепа), та / або більше ніж 1 транспортний засіб, що підлягає державній реєстрації, з року випуску якого минуло менше ніж 15 років (крім мопеда і причепа);

● у складі домогосподарства або сім'ї члена домогосподарства є особи, що досягли 18-річного віку на початок періоду, за який враховуються доходи для призначення субсидії, і в цьому періоді (за інформацією ДПС, Пенсійного фонду України) у них відсутні доходи, які враховуються під час призначення житлової субсидії, вони отримували середньомісячний сукупний дохід менший за розмір мінімальної заробітної плати, встановленої на початок періоду, за який враховуються доходи для призначення житлової субсидії, вони не сплатили єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування у розмірі, не меншому ніж мінімальний, сумарно протягом трьох місяців у періоді, за який враховуються доходи для призначення житлової субсидії, крім військовослужбовців,

**ДО УВАГИ ВЛАСНИКІВ
(КОРИСТУВАЧІВ) СУМІЖНИХ
ЗЕМЕЛЬНИХ ДІЛЯНОК АБО
УПОВНОВАЖЕНИХ НИМИ ОСІБ**
02.10.2026 будуть проводитись роботи зі встановлення меж земельних ділянок на території Маловільшанської сільської ради Білоцерківського району Київської області:

О 9:00 – земельних ділянок для будівництва і обслуговування житлового будинку, господарських будівель і споруд (присадибна ділянка) та для ведення особистого селянського господарства, які розташовані по вул. Центральна, 90, в с. Бикова Гребля, гр. Баласа Володимира Григоровича.

Контактна особа: Скорик М.А., 096-110-77-14.

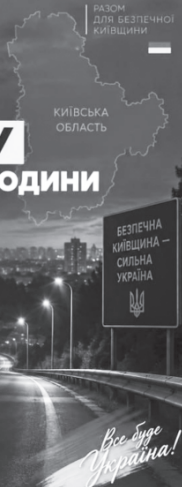
УВАГА! ЗМІНА ЧАСУ КОМЕНДАНТСЬКОЇ ГОДИНИ НА КИЇВЩИНІ

з 10 вересня 2026 року
комендантська година
діятиме щоденно з
01:00 до 05:00

У цей час перебувати на вулиці та в інших громадських місцях без спеціально виданих перепусток ЗАБОРОНЕНО.

Розпорядження КОВА від 23 березня 2023 року №201 втратило чинність.

Просимо жителів Київщини враховувати новий час комендантської години під час планування поїздок та пересування регіоном.

РОБОТА У КИЄВІ НА ВИРОБНИЦТВІ ЛІКІВ

Запрошуємо на роботу **чоловіків та жінок**

(попередній досвід та освіта не мають значення)

ПАКУВАЛЬНИКИ ВАНТАЖНИКИ

**РОЗВОЗКА
з Білої Церкви**

**ЗА ДЕТАЛЬНОЮ
ІНФОРМАЦІЄЮ
ТЕЛЕФОНУЙТЕ:**

**067 201 86 60
098 181 74 69
067 480 34 45**

Farmak

ВАХТОВИЙ ГРАФІК 7/7

(тиждень з 8:00 до 20:00, тиждень вихідні, тиждень з 20:00 до 8:00)

- проживання на період вахти
- медичне страхування
- спецодяг
- надійне укриття

ЧОЛОВІКУ ПОВІДОМИЛИ ПРО ПІДОЗРУ В ЗГВАЛТУВАННІ

За процесуального керівництва ювенальних прокурорів Білоцерківської окружної прокуратури вітчиму 13-річній дівчинки повідомлено про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 4 ст. 152 КК України – зґвалтування особи, яка не досягла 14 років.

До правоохоронців надійшло повідомлення з медичного закладу про вагітність 13-річної жительки Сквири. Під час огляду дитячим гінекологом та проведення УЗД у дівчинки діагностували вагітність на 33-му тижні.

За даними слідства, до статевого актів із дитиною причетний її вітчим. Вони відбувалися протягом кількох місяців за місцем їхнього спільного проживання.

Наголошуємо: особа, яка не досягла 14-річного віку, не може надати юридично значущої згоди на статеві дії. Тому посилення на нібито добровільну згоду дитини не змінює кримінально-правової кваліфікації таких дій. Дії чоловіка кваліфіковано за ч. 4 ст. 152 КК України.

Досудове розслідування здійснюють слідчі Білоцерківського районного управління поліції ГУНП в Київській області. Проводяться необхідні слідчі та процесуальні дії, за результатами яких буде ухвалено рішення щодо додаткової кваліфікації дій підозрюваного за ч. 6 ст. 152 КК України.

Крім того, прокуратура перевіряє дії матері потерпілої щодо належного виконання нею батьківських обов'язків.

Досудове розслідування триває.

Білоцерківська окружна прокуратура

а також осіб, щодо яких наявна заборгованість роботодавця зі сплати єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, або осіб, які відповідно до законодавства звільнені від сплати єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування;

● будь-хто зі складу домогосподарства або член сім'ї особи зі складу домогосподарства протягом 12 місяців перед місяцем звернення за призначенням житлової субсидії здійснив операції з купівлі безготівкової та/або готівкової іноземної валюти (крім валюти, отриманої від благодійних організацій або придбаній для оплати медичних та/або освітніх послуг), а також банківських металів на загальну суму, що перевищує 50 тис. гривень;

● у разі наявності простроченої понад три місяці заборгованості з оплати житлово-комунальних послуг, загальна сума якої перевищує сорок неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (680 грн) на день звернення за призначенням житлової субсидії. Житлова субсидія у такому випадку може призначатися за умови документального підтвердження сплати заборгованості або укладення договору про її реструктуризацію, або оскарження заборгованості в судовому порядку;

● у складі домогосподарства або у складі сім'ї члена домогосподарства є особи, які, за даними Єдиного реєстру боржників, мають заборгованість за виконавчими провадженнями про стягнення аліментів понад три місяці (крім осіб, заборгованість за виконавчими провадженнями про стягнення аліментів яких погашається частинами за рішенням суду, осіб, які вважаються безвісно відсутніми за рішенням суду або мають правовий статус осіб, зниклих безвісти, осіб, які є алко- або наркозалежними, що підтверджується довідкою від лікаря, осіб, до яких застосовуються заходи забезпечення кримінального провадження у вигляді відсторонення від роботи (посади), осіб, до яких застосовуються запобіжні заходи у вигляді домашнього арешту або тримання під вартою).

ЩОДО ПЕРЕРАХУНКІВ

У разі зміни розміру цін і тарифів на житлово-комунальні послуги проводиться Перерахунок житлової субсидії в межах встановленого строку її призначення без звернення громадян (пункт 92 Положення).

Степан сидів біля порожньої повітки у полотняній сорочці, босий. Довго сидів, немов не знав, що робити. На подвір'ї було тихо. У великому хліві теж нічого не чути. Навіть за сусідським парканом ніби ніхто не жив.

Тільки у кінці городу, за плотом ціла пізня дичка. Уже все в садах відбуває, уже зав'язь, а тоді Степанова дичка зацвітає. Він любив, коли груша цвіте, коли бджоли в'ються над кожною квіткою. Любив напувати корів, що паслися он там, за вигоном. Тепер не пасуться. І коня немає, і вуликів. А було півсотні. Степан стискає голову руками, щоб не закричати на весь світ, не здурити отут, під повіткою, у нестерпній тиші.

Підвівся й пішов. Аби здому. Стежкою пішов. На дичку й не глянув. Чого на неї дивитися, як жодної бджоли не чути. Нехай би забрали корів, коня вивели з двору, але ж бджоли. Хто у тому колгоспі дасть їм раду?

«Пропадуть, пропадуть, – говорив сам до

себе, кивав головою, розводив руками, – тільки що вже тепер. Добре, що з хати не вигнали». Івана Деркача вигнали, лишився попід тинню з малими дїтьми. А Луку Бульбу до Сибіру погнали. Зятьок вислужується, бо тесть ненавидів ледащо й на поріг не пускав. Тепер думає – усе дворище загребе собі. «Аякже, у дві жмені», – Степан чув, що у Бульбиній хаті відкривають школу чи клуб.

Нехай. То все наживне. Он дядько Свирид, материн брат, казав, що теличку дасть – на днах його корова отелилася. Більше й не треба, бо чим ту худобу годувати, як усю землю забрали. Усе Митрошчине поле, ще дідом куплене у пана. А вулики... Тиждень – і мед бері.

Степану аж запахло вощиною, та в роті загірчило, мов полину з'їв. Віддалік глянув на свою хату, потім – на сусідську, й скривився.

Васьок, можна сказати – свояк, а туди ж. Злигався з голодранцями, що ні за душею, ні в душі. Тільки й того, що прибіг зранку, вигукнув з хати: «Степане, до тебе сьогодні прийдуть... Прийдемо. – І сам ховає очі, наче злодій. – Ми з тобою не чужі. Ти той... – не спротивляйся. Просися, щоб хату не забирали. Кажі, що у колгосп підеш сам, добровільно».

Він не просився. І про колгосп нічого не казав. Дивився на все, мов сторонній. Тільки, як вулики складали на вози, підійшов: «Не кидайте так, бо завтра до бджіл не підійде-те». Із нього тоді усі засміялися. Лише уповноважений, що приїхав із району, не засміявся. Глянув на Степана й олівцем щось закреслив у паперах.

Мовчала й Ганна. І два сини стояли, мов не розуміли. Старший уже за плугом ходив, а менший до бджіл, як і батько. Лише, коли стихло у дворі, мов після гомону великого, або чиєїсь смерті, тоді дружина заголосила, і то в хаті, щоб ніхто не чув.

Тиждень минув, а Степан між люди не виходив. І тепер ішов селом, ніби чужий. Хтось боязко вітався, а хтось ховався за плотом. Чогось подумав, що людська душа, мов полотняна сорочка, – усякий бруд легко пристає. Тільки сорочку випрати можна, а душу ні в якому жлукті не одзолиш.

Васьок сказав, що худобу відвели у панську стайню і пасіку поставили під Лебединівку, колишнє дворянське помістя. Пана убили ще у вісімнадцятому й дітей розстріляли, навіть гувернантку-француженку не пожаліли... васьки. Степан злякано зупинився: «Чого це я? Он люди горять і розживаються. Живий, здоровий по землі ходжу. Діти в хаті...».

Стояв на битому шляху між селом і хутором, коли побачив, як із панських лип виїхала бричка. Хотів звернути з дороги, але чомусь не звернув, а пішов назустріч.

За бричкою піднімалася курява – хтось гнав коней, наче на пожежу, виляскував батогом, аж луна котилася полем. Степан пізнав свого Орлика і став, наче вкопаний.

– Тпру-у-у, – почувлося ще здалеку, та коні не слухалися того, хто напинав з усієї сили віжки. Степан таки зійшов з дороги до кана-ви, коли бричка ледь не злетіла у воду й Орлик нахилив перед ним голову, пирхаючи в усі боки тваринною люттю. Мимоволі простягнув руку, щоб заспокоїти коня, але батіг ляснув угорі аж повітря гойднулося.

У бричці, одягнений у чорну шкіряну куртку, сидів Лукин зять Петро Однобокий, що завжди ходив трохи боком уперед, немов протискався у натовпі. Замість привітання тицьнув Степану в груди батогами:

– Куди це ти? У конюхи найматися? Так нам уже не треба – у нас уже є свої конюхи. Чуєш, Степане, – свої. А ти чужий. Куркуль-ти, Степане, ворожий елемент. Хоча, – обдивився зневажливо із ніг до голови, – тепер і ти – злидота безземельна, як і всі. Ось побачиш... Це ж тільки початок, – і голосно реготнув, – наш початок, а твій кінець. – Глянув, що Степан босий і ще більше розвеселився: «А це з тебе й чоботи зняли? Добре, що штани залишили. Но-о-о». Хотів рушати, але несподівано Степан перегордив шлях і схопив обох коней під вуздечки. Петро зблід, злякано втиснувся у шкіряне сидіння, бо знав залізний кулак Степана. Дарма, що тихий, а на спір три пудові гіри в одній руці виважував.

Коні захропли, сахнулися й ледь не роздавили бричку, але Степан їх утримав.

– Думаєш у панське всівся і вже пан. Не-є, – посміхнувся. Страшно посміхнувся, аж волосся заворушилося у Петра на голові. – Як народився гнидою, то здохнеш вошею. Паняй із перед очей, – і ляснув Орлика по спині.

– Я тобі... – Але Степан більше й не глянув, ішов навмання полем, аж поки не почув, а швидше відчув у повітрі тремтіння, яке жоден бджоляр ні з чим не сплутає: десь близько був рій, що відділився від бджолосім'ї й шукав собі дому. Озирнувся – зовсім поруч наполовину всохла верба. Він аж кинувся, коли вбачив, ніби велику сіру шапку, недбало закинута на суху гілку. А потім знесило сів на землю, не відриваючи погляду від рою. Точно, свого рою. Мабуть, із того вулика, що хотів розділити й не встиг. Бач, сам розділився. Не помічав, що посміхається й вголос радіє: «Брехня. У мене ще буде пасіка. Ще побачимо...».

Через якийсь час підвівся, зняв полотняну сорочку і розстелив під вербою. Стояв по пояс голий, дивився на бджіл і про щось думав. Зламав унизу дерева гілку, щоб струсити рій, але не струсив, тільки почухав потилицю, немов його уже поку-сали бджоли, потім узяв сорочку й одягнув по-солдатськи швидко. За хвилину зняв штани й розстелив на землі.

Тепер стояв у самих спідніх, але на те не зважаючи, підійшов під рій і прислухався.

Він чув, як хвилювалися бджоли, здавалося, навіть чує, як між ними ворухиться матка. Якщо її взяти – бджоли самі услід полетять. Обережно струсив рій на штани, швидко загорнув, але частина таки відірвалася й загрозливо загула над Степаном. А він, немов дороговціний скарб, підняв згорнуті штани над головою й не почув, що наступив на колошу, але відчув, як у поясі щось тріснуло й спідні поповзли донизу. Спаленів, аж вкрився червоними плямами, хоча навколо ні душі. Стояв і боявся дихнути, але штани опали на босі ноги, наче великі пута. Натомість запекло у шії від бджолиного укусу. Степан виплутався із штанів і мало не побіг навпростець до села.

Бульбина мати сиділа на якомусь латуні під тином свого двору й цілими днями ніби когось виглядала. Дочка забирала жити до себе, але вона не йшла, тільки віддала вузлик із одягом на смерть. Удень дивилася, як чужі люди заходили й виходили з її хати, а вночі прокрадалася до клуні. Степана пізнала віддалік і злякано сплеснула у долоні, коли побачила, що той іде без штанів, у самій сорочці, з-під якої вигулькує чоловіча плоть. Заголосила, чи то над ним, чи над собою, хотіла зняти фартуха, щоб затулити сором, але Степан не зупинився, лише стиха вимучив:

– Тітко, не дивіться. Хтось від цікавості аж зависав на плоту, хтось реготав і показував пальцем.

Він ішов напівголий, ще й руки, немов перед стратою, а за ним пекучим вінком звивався розлючений рій.

Валентина МАСТЕРОВА

Покрова

1 жовтня

■ Поміж свят Пресвятої Богородиці на особливу увагу заслуговує свято Покрови. В цей день ми також святкуємо День Українського козацтва та День Захисника України.

■ Культ Божої Матері як Покровительки нашого народу тягнеться золотом ниткою від княжих часів аж до сьогодні. Секрет цієї прихильності полягає в тому, що тут йдеться не про земну і людську, а про небесну й могутню підтримку. Тому свято Покрови завжди було і є для нашого народу днем великого вияву любові та вдячності до Пресвятої Богородиці.

■ Церква у своїх богослужбах звеличує три найбільші привілеї Пресвятої Богородиці: Її богоматеринство, Її вседівичтво і Її заступництво за нас перед Богом.

■ Наші князі, королі, війська, козаки й гетьмани радо вибирають Пречисту Діву Марію за свою покровительку.

■ Князь Ярослав Мудрий у 1036 році розбиває печенігів і з вдячності до Бога і Його Пресвятої Матері будує в Києві собор святої Софії та храм Благовіщення на Золотих Воротах. У 1037 р. у церкві Благовіщення він віддає увесь народ під опіку Божої Матері. І так з волі нашого монарха Пресвята

Богородиця стає офіційною Заступницею, Покрови-тельською і Царицею нашого народу.

■ До неї в тяжкі хвилини звертаються наші князі і їхнє військо. Князь Мстислав, що княжив у Тмуторокані, у бою з черкесами обіцяє збудувати церкву в честь Божої Матері, якщо вона допоможе йому перемогти ворога. Він перемагає і радо виконує свою обітницю.

■ Князь Володимир Мономах у своїх споминах каже, що перемогою над половцями завдячує Богові та Пречистій Діві Марії. Він навіть укладає окрему молитву в її честь. Князь Ігор Святославич, герой епосу «Слово о полку Ігоревім», після втечі з неволі йде з поклоном до чудотворної ікони Божої Матері Пирогощі, щоб подякувати їй за допомогу і рятунок. Галицький король Данило після успішного походу на Чехію поспішає з подякою до ікони Пречистої Диви Марії в Холмі з багатими дарами.

■ Деякі наші князі на своїх печатках використовують іконки Божої Матері або молитви до неї. У нові часи в Україні знайдено дуже старовинні золоті, бронзові й мідні нашійні іконки.

■ Наші славні запорожці на Січі збудували церкву в честь Покрови Пресвятої Богородиці. Вибираючись в похід на

ворога, вони зверталися до своєї Покровительки, а вернувшись щасливо з походу, поспішали до неї зі щирою подякою.

■ Геройська Українська Повстанська Армія 30 травня 1947 року проголосила празник Покрови своїм офіційним святом.

■ За прикладом своїх провідників й увесь наш народ плекав глибоку набожність до Пресвятої Богоматері як своєї Опікунки, Покровительки і Заступниці. Він завжди з великою довірою звертався до неї і благав про допомогу чи то в справах особистих, чи родинних, чи в часи всенародного лихоліття. Історія нашого народу записала багато чудесних випадків допомоги Божої Матері, передусім під час нападу ворогів на нашу землю.

■ Так, ми сильно віримо, що завдяки Богородиці як Покровительці й Заступниці на наших рідних землях упаде царство тьми й неволі. Цього наразі потребують мільйони людей.

Підготував
Микола ОТИЧЕНКО

ЗАПЕЧЕНІ ПОМІДОРИ З МОЦАРЕЛОЮ

ІНГРЕДІЄНТИ: великі помідори — 4 шт.; моцарела — 150 г; кисломолочний сир — 150 г; оливки — 50 г; італійські трави; сіль і перець.

Помідори вибирають досить щільні. Надто м'які плоди можуть розвалитися ще до того, як сир встигне прогрітися.

З верхівки зрізають невелику «кришечку», а частину м'якоти акуратно виймають ложкою. Внутрішні стінки не повинні бути надто тонкими.

Моцарелу нарізають кубиками й змішують із кисломолочним сиром. Додають подрібнені оливки, трави, сіль і перець.

Начинку вкладають у помідори без сильного ущільнення. Під час нагрівання моцарела почне плавитися й заповнить вільний простір.

Запікають при 180°C приблизно 15 хвилин. Довше тримати не варто: томат має стати м'яким, але не втратити форму.

Подавати такі помідори найкраще теплими. Вони підходять як закуска, легка вечеря або гарнір до запеченого м'яса.

ОВЕН. З'явиться можливість завершити справу, яку ви довго відкладали. У стосунках краще уника-ти суперечок через дрібниці. Вихідні підійдуть для відпочинку та зустрічей.

ТЕЛЕЦЬ. Уважніше ставтеся до грошей. Водно-час у роботі можливі хороші новини або цікава пропозиція.

БЛИЗНЮКИ. Важлива розмова може відкрити перед вами нові можливості. Не бійтеся виявляти ініціативу.

РАК. Захочеться більше спокою. Не намагайтеся встигнути все одночасно. Може вирішитися питання, яке останнім часом вас турбувало.

ЛЕВ. Астрологи прогнозують більше нових можливостей та приємних подій. Вдалий момент, щоб заявити про свої плани.

ДІВА. Варто зосередитися на практичних справах. Порядок у документах, фінансах і робочих питаннях допоможе уникнути зайвого клопоту. Дозвольте собі перепочинок.

ТЕРЕЗИ. Доведеться ухвалювати важливе рішення в особистому житті. Не поспішай-те робити висновки та дайте собі час усе обміркувати.

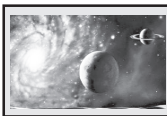
СКОРПІОН. У роботі можливий помітний прогрес. Те, що раніше рухалося по-вільно, нарешті зрушить з місця. Водночас варто уникати імпульсивних витрат.

СТРІЛЕЦЬ. З'явиться бажання змінити щось у житті. Поїздка, нове захоплення або несподівана зустріч можуть подарувати яскраві враження.

КОЗЕРІГ. Робочі питання вимагатимуть більше уваги, але результат може вас потіши-ти. Не відмовляйтеся від допомоги та не намагайтеся контролювати кожну дрібницю.

ВОДОЛІЙ. Отримаєте шанс на зміни. Це стосується роботи, навчання або особистих планів. Головне — не відкладати рішення надовго.

РИБИ. Емоційний фон може бути мінливим, тому важливо залишати час для відпочинку. Ймовірна приємна новина або зустріч із людиною, за якою ви скучили.

Гороскоп
28 вересня –
4 жовтня

"Великі чми обговорюють ідеї, середні – події, малі – людей". (Елеонора Рузвельт)

Засновник:
ПП "Редакція газети
"Громадська думка"
Редактор **Валентина Храбуст**

Адреса редакції: Київська область,
м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-33-02, (097) 355-12-50.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ "Білоцерківдрук".
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок
UA 04334851000000026003174658
в АТ ПЕРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ МІЖНАРОДНИЙ
БАНК
Код ЗКПО 13723251
Реєстр. свідоцтво: серія KI № 1739
від 17.01.2019 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції,
не рецензуються і не повертаються.
Думки авторів публікацій у «Громадській думці»
не завжди збігаються з точкою зору редакції.
За достовірність фактів відповідальність несе автор.
За зміст реклами відповідає рекламодавець.
Редакція листується з читачами тільки на сторінках
газети.